

[Søren Jensen (Vejen).]

ling af vort skattesystem, om effektiv skatteligning og meget andet godt, og det er da rimeligt, at der straffes og gerne efter min opfattelse på linje med de straffe, man i øvrigt får, når man beriger sig på andres bekostning på andre områder i samfundet. Men det må vel også siges, at det er mindst lige så vigtigt, at man formindsker mulighederne for skatteunddragelse, at man gennem skærpede krav til f. eks. regnskabsaflæggelse indfører regler og herunder kontrolmuligheder, der medfører, at ikke ret mange herfter har mulighed for eller tør snyde i skat. Det er bl. a. det, man søger at gøre med dette lovforslag, bl. a. med at udbygge samarbejdet mellem toldmyndigheder og skattemyndigheder, hvilket må være helt rimeligt og en naturlig sag. Det drejer sig her om ensartede regler for kontrolbesøg på stedet. Toldvæsenet kan jo altid komme uanmeldt, hvorimod skattemyndighederne efter de gældende regler skal have, som der står, en rimelig grund hertil, og dette begreb har jo vist sig vanskeligt at præcisere nøjere.

Endvidere er det sådan ifølge en aftale om de nugældende regler, at skattevæsenet kun, hvor den pågældende i øvrigt nægter at lade skattevæsenet komme til, kan få politiets hjælp til at gennemføre et kontrolbesøg, såfremt der foreligger en retskendelse.

For at gøre disse kontroleftersyn praktisk gennemførlige og for, som jeg nævnte, at give skattevæsenet samme muligheder som toldvæsenet vil reglerne om kontrolbesøg fremover blive praktiseret sådan, at disse besøg kan ske uanmeldt og uden retskendelse. Det må vel også alle erkende er rimeligt, hvis der skal være nogen mening i tingene, og for den ærlige skatteyder er der jo ingen grund til nervøsitet, han kan derfor heller ikke føle sig gået for nær.

Men også på andre felter indebærer forslaget, at grebet strammes noget mere. Ved den kontrollov, der gennemførtes i 1967, fik finansministeren bemyndigelse til at give nærmere regler for udarbejdelsen af de regnskaber, der skal indsendes til ligningsmyndighederne. Denne bemyndigelse blev efterfulgt af en bekendtgørelse fra 1969, der foreskriver visse mindstekrav til driftsregnskaberne. Men der findes ingen steder noget krav om selve det regnskabsmæssige grundlag for driftsregnskabet, ud over hvad der er

nævnt i bogføringsloven. De krav, der er anført dér, er imidlertid ikke nær så detaljerede, som en effektiv ligningskontrol har brug for. Der må stilles visse krav til selve regnskabsføringen, ligesom der må arbejdes henimod, at der f. eks. branche for branche gennemføres en vis ensartethed i regnskabsgrundlaget, og det vil helt anderledes end nu give mulighed for bedømmelse og ikke mindst for sammenligning af forskellige regnskaber, herunder ikke mindst for sammenligning af udgiftssiden.

Og her er vi vel nok ved et ømt punkt, når talen er om udgiftssiden, nemlig repræsentationsudgifterne, som finansministeren også nævnte i sin fremsættelsestale. Det er et yndet diskussionsemne og for den sags skyld et irritationsmoment for mange, ikke mindst for dem, der ingen mulighed har for at trække noget fra, og det er så absolut forståeligt. Det skal da også siges så tydeligt, at det ikke kan misforstås, at det både er rimeligt og nødvendigt, at vi kommer misbrug på dette område til livs. Den i lovforslaget nævnte fremgangsmåde, hvorefter der bliver mulighed for at fastsætte bestemte retningslinier for det regnskabsmæssige grundlag ved disse udgifter, må nødvendigvis betyde en lettere kontrol, men samtidig også en stramning af kontrolmulighederne, og det må vel nok siges at være påkrævet. Det er i forvejen svært at forstå, at dyre gaver, rejser, mad og drikke til i mange tilfælde såkaldte forretningsforbindelser er noget, som man kan trække fra og dermed formindske sin indtægt med, sådan at andre skatteydere skal betale mere i skat eller, for at sige det på en anden måde, være med til at betale fornøjelserne for andre.

Det er min opfattelse, at hele dette problem må tages op til en drøftelse i skatte- og afgiftsudvalget, og herunder må vi så diskutere, om man finder det rimeligt, at det fortsat skal være sådan, at det, som man med en bred betegnelse kan kalde den almindelige, daglige repræsentation, skal betragtes som en driftsudgift, der kan fratrækkes indkomsten. Man kan sætte et stort spørgsmålstegn ved, om det fortsat bør være tilfældet. Men i relation til det foreliggende forslag vil jeg da gerne udtrykke håbet om, at man gør, hvad der er muligt her for at skærpe kursen og gøre kontrollen mere effektiv på dette område. Jeg er sikker på, at